

er det kvalificeret Tillid. Det se vi i den offentlige Politiret, hvor selvfølgelig Afgørelsen bliver hurtig, og man ofte har be-rettiget Tvivl om, at begge Parter for Al- vor ere blevne hørte. Det at hver af Par-terne har sine Tillidsmænd med ved Affat- telsen af Dommen, er saaledes af stor Betydning, og en almindelig Indvending mod saadanne Vægdommere: „hvad forstaar de dem paa at dømme“ faar derhos her noget mindre at sige. Der er for det første ikke Tale om store Spørgsmaal, der skulle bringes for, men ved Siden deraf er der et andet Moment i For- slaget, som jeg for mit Vedkommende lægger særlig Vægt paa, og det er, at Meddoms- Mændene skulle have Sæde i Retten gennem flere Aar. Skulde jeg foreslå en Ændring, saa var det den, at man lod Meddomsmæn- dene fungere noget længere Tid, i hvert Fald lod dem sidde i 4, maaske hellere 6 Aar, og saa lod dem vælges for disse 4 eller 6 Aar ad Gangen, men med ny Valg respektive hvert andet og tredje Aar. Man vilde derved opnaa, at Halvdelen af disse Vægdøm- mere altid havde fungeret mindst 2 Aar og derigennem faaet noget juridisk Kendskab og i det hele vare blevne saa fortrolige med at behandle saadanne Sager, at en almindelig Indvending mod Vægdommere derved faldt bort, og det specielt naar man, som efter min Mening absolut maa forlanges, og som den ærede Justitsminister ogsaa for sit Ved- kommende forlangte, havde en juridisk ud- dannet Formand, som kunde vejlede og ud- danne dem. Det er altsaa disse Hovedbe- stemmelser i Forslaget, som jeg nødig vilde, at man skulde komme bort fra. Af andre mindre Ændringer kan jeg ganske være enig med den ærede Justitsminister i, at det sikkert ikke gaar an, at man kan appellere til Højeste- ret. Han paaviste tilstrækkelig, at det vilde være rent ugørligt alene af Hensyn til Høj- steret; men jeg tror i det hele taget, at skulle disse Retter saa nogen virkelig Betydning, maa de være absolut inappellable. Hvor man saa skal sætte Grænsen for deres Række- vidde, er et Spørgsmaal; om man skal blive stående ved 100 eller 200 Kr., lægger jeg mindre Vægt paa. Jeg tror, at de efter- haanden ville faa Befolkningens Tillid, og deraf vil følge, at de ogsaa efterhaanden ville faa et større Omraade, end man maaske fra Begyndelsen bestemmer. Den Tro kan ogsaa støttes paa Erfaringer fra andre Lande, hvor jo Bevægelsen netop er gaaet i Retning af at give dem større Omraade, efterhaanden som Aarene gaa. Af de forskellige Indven- dinger, som bleve gjorte mod Lovforslaget, er der en, som jeg for mit Vedkommende be- stemt maa udtale mig imod og da særlig

med Hensyn til Arbejdsretter, nemlig den, som blev gjort af det ærede Medlem for Rjøbenhavns 9de Valgkreds (Hørdum), at man havde fastsat mindst 30 Aars Alder for Meddomsmændene. Jeg tror, at er der noget Sted, hvor man maa forlange en vis Grad af Modenhed — den Modenhed, man kun faar med Aarene — saa er det sandelig, naar der er Tale om at lægge Domsmyndighed i Folks Hænder. Jeg tror, at det vilde være meget betænkeligt, og man er heller ikke i noget andet Land, selv ikke i Lande, hvor man har en endnu mere vidtgaaende demo- kratisk Grundbetragtning af alle Forhold, end vi endnu have her hjemme, kommen til at lade disse Meddomsmænd være yngre end 30 Aar. En anden Indvending, som det ærede Medlem gjorde, kan jeg for saa vidt heller ikke slutte mig til. Han ansaa det for en absolut nødvendig Forudsætning, at disse Folk, som skulde for Retten, der burde have Lov til at tage Tillidsmænd med, som kunde være deres Talsmænd. Nej, jeg tror, at vil man bevare den simple Retsføl- gning, maa man først og fremmest holde alt, som kan smage af Sagførere, udenfor. Han forlangte ikke absolut, at det skulde være Sagførere; men mig er det ligegyldigt, enten man kalder dem Sagførere eller Kammerater. Nej, det vil blive Folk, som sikkert ikke ville bidrage til at lette Sagernes Gang. Inden for Retten maa vedkommende Part være og kan sikkert være fuldt betragget derved, at han har ikke blot en Formand, som man sikkert kan gaa ud fra vil være den retledende mellem Parterne, men han har ogsaa der de delegerede. Hver Part har sine delegerede, som tillige ville være retledende for Parterne, og vil man bevare Simpelt, Billighed og Hurtighed, maa man ikke tillade hverken Sagførere eller Kammerater.

Jeg tog nærmest Ordet for særligt at anbefale Forslaget om Arbejdsretter, fordi det synes, at alle Parter og næsten ogsaa selve Forslagsstilleren vare ved at komme bort fra dem, medens jeg tror, at netop Arbejdsretterne ikke ville gøre mindst Nytte. Ogsaa vilde jeg særlig lægge Vægt paa at bevare dem, fordi jeg meget tvivler paa, at man kan gaa den Vej, som den ærede fore- gaaende Taler angav, nemlig den omvendte Vej af Forslagsstilleren og sige, at man ind- rettede først Enighedskamre og ud af dem Arbejdsretter. Arbejdsretter ville sandsynlig- vis efterhaanden kræve et ret betydeligt Apparat, et Apparat, som man ikke saa let vil kunne sætte i Scene af Hensyn til Bold- giftskamrene. Jeg anser det derfor for me- get lettere, naturligere og rigtigere, at Enig-